

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Illvstri Regi Armeniorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

ILLVSTRI REGI
Armeniorum.Epist. 259.
Vt Castrum
Gaston Tem-
plariis resti-
tuat.Vide infra lib.
12. epist. 45.

Cum ad vindictam malefactorum, laudem vero bonorum, materiale acciperis gladium, non in domesticos fidei sed hostes crucis potius exerendum, & nuper per Dei gratiam instituta receperis apostolicae sedis, & promiseris observare, non credimus quod in exaudiendis precibus nostris te velis difficilem exhibere, praesertim cum id petimus quod ad pacem pertinet & respicit honestatem, & cum Christianorum comodo in Sarracenorum dispendium redundabit. Ad audientiam siquidem apostolatus nostri pervenit quod cum castrum quod Gaston dicitur, ad domum Militiae Templi de jure pertineat, & fratres ejusdem domus illud olim possederint sine lite, tempore invasionis terrae orientalis ipsum Sarraceni per violentiam occuparunt: quod cum dimisissent postmodum metu Regum qui ad partes transfretaverant transmarinas, tu illud habitatore vacuum & custode intrasti, & quasi liberatum de manibus paganorum adhuc detines velut tuum. Cumque dilecti filij Magister & fratres Militiae Templi cum nuntiis venerabilis fratris nostri Patriarchae & illustris Principis Antiochenensis, Tripolitanensis Comitum, & totius Antiochenensis communiae supplicassent ut castrum ipsum Templariis resignares, tu Patriarcham ipsum & Principem ad communiae colloquium citavisti, promittens per nuntios & litteras tuas quod super facto castelli secundum eorum consilium procedere non tardares. quod non solum, cum ad colloquium ventum esset, noluisti juxta tenorem factae promissionis implere; immo, sicut dicitur, quorundam seductus consilio, quod illud in gravamen Antiochiae retineres, quod vix credimus, respondisti. Cumque postmodum nuntius tuus ad Romanam Ecclesiam accessisset, castrum ipsum Milonis quondam avunculi tui fuisse proposuit, & te illud de Sarracenorum manibus liberasse, ac respondisse fratribus Militiae Templi te imperentibus super hoc, quod ipsis coram nobis justitiam exhiberes. Propter quod idem nuntius supplicabat ut nihil contra te non commonitum statuere curaremus. Cum igitur nostrae intentionis existat te, sicut carissimum Ecclesiae filium &

Regem catholicum, honorare, cum & credamus quod simplices preces nostras velis efficaciter exaudire, serenitatem regiam rogamus, monemus, & exhortamur in Domino, quatenus divinae retributionis obtentu, ob reverentiam apostolicae sedis & nostram, castrum ipsum fratribus Militiae Templi sine difficultate restituas, & permittas ab eis pacifice possideri, nec eos super ipso vel aliis ad eos pertinentibus inquietes. Nos enim, si super ipso castro vel aliis adversus eos aliquid proponere volueris quaestioni, in praesentia nostra vel Legatorum nostrorum, qui dante Domino in proximo transfretabunt, tibi faciemus justitiae plenitudinem exhiberi, dummodo super his quae ipsi duxerint proponenda paratus sis eis facere rationem.

PRIORI SANCTI VICTORIS,
Magistris L. Bononien. & Vberio
Modoicem. Canonicis.

Liçet Heli Summus Sacerdos in se ipso bonus existeret, quia tamen filiorum excessus efficaciter non corripuit, & in se pariter & in ipsis animadversionis divinae vindictam excepit, dum filiis ejus in bello peremptis, ipse de sella corruens confractis cervicibus expiravit. Ad corrigendos ergo subditorum excessus tanto diligentius debet Praelatus assurgere, quanto damnabilius correctionem eorum negligeret: contra quos (ut de notoriis excessibus taceatur) etsi tribus modis procedere possit, per accusationem videlicet, denuntiationem, & inquisitionem ipsorum, ut tamen in omnibus diligens adhibeatur cautela, sicut accusationem legitima praecedere debet inscriptio, sic & denuntiationem caritativa correctio, & inquisitionem clamosa debet insinuatio praevnire. *Descendam (inquit Dominus) & videbo utrum clamorem qui venit ad me, opere jam compleverint.* Tunc enim clamor pervenit ad Praelatum, cum per publicam famam aut insinuationem frequentem subditorum sibi referuntur excessus, & tunc debet descendere & videre, id est, mittere & inquirere utrum clamorem veritas comitetur. Nam juxta canonicas sanctiones, si quid de quocunque Clerico ad aures Praelati pervenerit, quod eum justè possit offendere, non facillè credere debet, nec ad vindictam eum res accendere debet incognita; sed coram Ec-

Epist. 160.
De criminibus
& purgatione
Abbatum Pom-
posiani.
Cap. Licet
Heli. De si-
monia.
Vide caput Ver-
tuas. De Simo-
nia.